

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 4771/06
08.11.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Danice Bogdanović, predsednika veća, Vere Pešić i Gordane Džakula, članova veća, sa savetnikom Vrhovnog suda Srbije Radojkom Marinković, zapisničarem, odlučujući u upravnom sporu po tužbi tužioca "AA", protiv tuženog Ministarstva finansija Republike Srbije, Poreske uprave, Regionalnog centra Niš, radi poništaja rešenja br. 413-149/06 od 01.08.2006. godine, u predmetu poreza na dodatu vrednost, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 08.11.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je, kao neosnovana, žalba tužioca izjavljena protiv rešenja Ministarstva finansija Republike Srbije, Poreske uprave, Regionalni centar Niš, Filijale Niš broj 196955940 od 30.06.2006. godine, a kojim je tužiocu, kao poreskom obvezniku, u tački 1. dispozitiva utvrđena za poreski period od 01.07.2005. do 31.07.2005. godine po poreskoj prijavi br. 196955940 obaveza poreza na dodatu vrednost za promet dobara i usluga u ukupnom iznosu od 2.672.517 dinara, te prethodni porez u ukupnom iznosu od 1.859.024,00 dinara, a tačkom 2. dispozitiva rešenja, obaveza PDV za poreski period 01.07.2005. do 31.07.2005. godine u iznosu od 813.493,00 dinara, sa napomenom da je neizmirenu obavezu PDV poreski obveznik dužan da uplati u roku od 8 dana od prijema rešenja, kao i kamatu koju je dužan da sam obračuna i uplati od datuma dospeća obaveze za uplatu 10.08.2005. godine do datuma uplate PDV-a, te tačkom 3. dispozitiva nalaže da poslovne evidencije PDV u svemu usaglasi sa tačkom 1. dispozitiva ovog rešenja, sa klauzulom da žalba ne odlaže izvršenje rešenja.

Podnetom tužbom tužilac osporava zakonitost rešenja tuženog organa, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava, ukazujući da je netačna konstatacija tuženog organa da je tužilac priložio nepotpunu dokumentaciju koja ne ispunjava uslove iz čl. 6. st. 2. i 3. Pravilnika o evidenciji prometa robe i usluga. Ističe da je jedino tačan navod prvostepenog i tuženog organa da je robu prevezio dobavljač preduzeća "AA" u motornom vozilu koje nema registarski broj, ali da citirani Pravilnik deciderano ni ne navodi ovo kao neophodan uslov za legalnost prometa oporezovane robe. Ističe da je sa svojim poslovnim partnerima imao za 2005. godinu zaključene ugovore o poslovno-tehničkoj saradnji koji su sredno potpisani i koji sadrže sve elemente propisane zakonom, te ih se tužilac u svom poslovanju potpuno pridržavao. Pri tome navodi da su svi dobavljači registrovani kod nadležnih trgovinskih sudova sa PIB-om izdatim od strane nadležnog organa Poreske uprave, tekućim računima, kartonom deponovanih potpisa i slično, što je za tužioca prilikom sklapanja poslova bila dovoljna garancija da je kupac legitiman i savestan poslovni partner. Najzad, sva potraživanja prema navedenim poslovnim partnerima su izmirena u celini i to bezgotovinski, što mu je davalo i konačnu sigurnost u legitimitet poslovnih partnera. Sa ovih i ostalih razloga iznetih u tužbi, predlaže da sud tužbu uvaži i osporeno rešenje poništi, kao i da naloži tuženom organu da donese rešenje o oslobađanju tužioca obaveze poreza na dodatu vrednost.

Tuženi organ u datom odgovoru na tužbu ostao je u svemu pri razlozima iznetim u obrazloženju osporenog rešenja i predložio da sud tužbu odbije, kao neosnovanu.

Ispitujući zakonitost osporenog rešenja u granicama zahteva iz tužbe, u smislu čl. 39. st. 1. Zakona o upravnim sporovima ("Sl. list SRJ" br. 46/96), ocenom navoda u tužbi, odgovora na tužbu i spisa predmeta ove upravno-pravne stvari, Vrhovni sud Srbije je našao da tužba nije osnovana.

Iz spisa proizlazi da je u postupku terenske kontrole obračuna i plaćanja poreza na dodatu vrednost, poreski inspektor pojedinačnom kontrolom svih primljenih računa, utvrdio da je tužilac, kao poreski obveznik "AA", za poreski period od 01.07.2005. do 31.07.2005. godine, primio račune od dobavljača "BB", "VV" i "GG", kao i da računi izdati od strane tih dobavljača za kontrolisani period nisu u svemu u skladu sa čl. 42. st. 3. tač. 5. i st. 4. Zakona o porezu na dodatu vrednost ("Sl. glasnik RS" br. 84/04,86/04 ... 61/05); da su na otpremnicama ispostavljenim uz fakture tužiocu kao kupcu ispisani naziv i količina robe bez imena prevoznika i bez registarskih tablica vozila, koje je transportovalo robu, a na mestu "robu izdao" stoji potpis i pečat navedenih preduzeća, kao dobavljača, a na mestu "robu primio" stoji samo potpis i pečat kupca "AA", odnosno da iste ne sadrže sve propisane elemente iz čl. 6. Pravilnika o evidenciji prometa robe ("Sl. glasnik RS" br. 45/96 .. i 6/99), i to mesto i adresu objekta iz koga se roba otprema, mesto i adresu objekta gde je roba zaprimljena, i podatke o prevozniku robe (ime i prezime, br. lične karte, registarski broj vozila), pa je iz toga prvostepeni poreski organ zaključio da se ove otpremnice ne mogu smatrati verodostojnim dokazom o izvršenom prometu dobara i usluga sa tužiocem. Nadalje, je službenim putem preko Poreske uprave, Filijala Novi Sad i Paraćin, koje su po izvršenoj kontroli

sacimie sluzbene beleške u kojima se konstatuje da se navedeni dobavljaci, kao poreski obveznici ne nalaze na prijavljenim adresama, niti je evidentiran promet robe između ovih pravnih subjekata i tužioca. U postupku poreske kontrole učestvovalo je i odgovorno lice tužioca "AA", AA i izjasnio se u zapisniku o izjavi stranke br. 47/896/2006-073-005 od 13.04.2006. godine (sačinjenom na osnovu čl. 127. st. 1. Zakona o poreskom postupku i poreskoj administraciji) na sve navode poreskog inspektora.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja, koje proizlazi i iz dokaza koji se nalaze u spisima dostavljenim ovom Sudu uz odgovor na tužbu, pravilno je, po oceni Vrhovnog suda Srbije, postupio tuženi organ kada je pobijanim rešenjem odbio, kao neosnovanu, žalbu tužioca izjavljenu protiv prvostepenog rešenja, nalazeći da je pravilno postupio prvostepeni organ kada poreskom obvezniku nije priznao prethodni porez iz poreske prijave u ukupnom iznosu od 2.644.145,00 dinara, već iznos od 1.859.024,00 dinara, jer pravo na odbitak prethodnog poreza nastaje danom ispunjenja uslova iz čl. 28. Zakona o porezu na dodatu vrednost, a u prvostepenom postupku je na nesumnjiv način utvrđeno da tužilac nije pružio potpune i verodostojne dokaze da su kod izvršenog prometa dobara i usluga ispunjeni uslovi u smislu čl. 28. st. 2. tač. 1. i st. 3. tač. 1. Zakona o porezu na dodatu vrednost za odbitak prethodnog poreza, s obzirom da se izdati računi ne mogu smatrati računima u smislu citiranog člana Zakona, jer ne sadrže sve elemente propisane zakonom, niti sadrže sve elemente propisane odredbama Pravilnika o evidenciji prometa robe i usluga ("Sl. glasnik RS" br. 45/96...6/99).

Sa iznetih razloga, nalazeći da osporenim rešenjem nije povređen zakon na štetu tužioca, Vrhovni sud Srbije je, na osnovu čl. 41. st. 2. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u dispozitivu presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU,

Dana 08.11.2007. godine, U. 4771/06

Zapisničar Predsednik veća-sudija

Radojka Marinković, s.r. Danica Bogdanović, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

SK